

Šventojo Jurgio gyvenimo istorija

Šv. Jurgis gimė trečiojo šimtmečio pabaigoje Kapadocijos šalyje, dabartinės vidurinės Turkijos teritorijoje. Jo tėvai buvo krikščionys ir išmokė berniuką pažinti tikrąjį Dievą. Buvo turtingi, todėl galėjo duoti auklėjimą ir mokslą jaunajam Jurgiui. Jaunuolis stojo tarnauti kariuomenėn, kurioje išgarsėjo savo išmintimi ir drąsa. Imperatorius Dioklecianas (284-305) labai vertino Jurgį, todėl padarė kariuomenės vyresniuoju, tribuną. Vienas iš garsiausių Šv. Jurgio žygių, tiesa, sugalvotas tik Viduramžiais, remiantis Antikos legenda, yra kova su slibinu. Istorija pasakoja, kad didžiulis, nežinia iš kur atsiradęs slibinas grasė Selenės miestui Libijoje. Kad įsiteiktų slibinui, kurio kvėpavimas nuodijęs orą, jo gyventojai turėję maitinti pabaisą savo sūnumis ir dukterimis. Vieną dieną burtas kritęs karaliaus dukteriai.

Šis pasiūlė visą savo turtą tam, kurio dukra pakeistų karalaitę, tačiau neatsirado nė vieno norinčio. Miestiečiai buvo įsitikinę, kad burtais nulemta likimo negalima keisti. Karalaitę aprengė kaip nuotaką, palydėjo graudžiais verksmais ir nuvedė prie liūno, kuriame gyveno baisusis slibinas.

Likusi viena karalaitė jau ruošėsi sutikti mirtį, kai netikėtai pasirodė Šv. Jurgis, kuris jojo pro šalį, ir nieko nežinodamas sustojo pasižiūrėti, kas čia taip graudžiai rauda. Jis paklausė merginos, ko ši verkianti, ir karalaitė paaiškino, kad ją ruošiasi suėsti baisusis slibinas. Jurgis pasakė liksiąs ir išvaduosiąs merginą.

Karalaitė graudžiai prašė bėgti kuo toliau nuo liūno, bet jaunikaitis nepakluso.

Ir štai iš savo irštvos išropojo pabaisa. Šv. Jurgis persižegnojo ir prismeigė slibiną prie žemės. Tada paprašė karalaitės juostos, kurią ši ryšėjo, pririšo sužeistą slibiną už kaklo, o kitą galą padavė karalaitėi. Taip pririštas slibinas tapo ramus kaip avinėlis. Karalaitė galėjo drąsiai jį vesti.

Kai jiedu atvedė pabaisą kaip šunytį už virvutės į miestą, gyventojai išsigandę išsislapstė. Karalius pasiūlė Jurgiui pusę savo karalystės, kad tik šis išvestų slibiną iš miesto. Tačiau šis pasakė, kad turtų jam nereikia, o slibiną išves tik tada, jei miesto gyventojai sutiks krikštytis, o karalius pradės rūpintis bažnyčia, rems dvasininkus bei visą gyvenimą šelpsi vargšus. Išgavęs pažadą, Šv. Jurgis iškeliavo, kartu išsivesdamas slibiną.

Po šio žygdarbio imperatorius Dioklecianas padaręs Jurgį savo patarėju. Numanydamas, kad eidamas šias pareigas ilgai negalės slėpti savo krikščioniškojo tikėjimo, Jurgis išdalino krikščionims savo turtus, paveldėtus iš tėvų, ir nuoširdžia malda rengėsi sutikti kankinio mirtį. Kai imperatorius viešai paskelbė krikščionių persekiojimo įstatymą, visi jį gyrė, išskyrus Jurgį, kuris iškalbingai aiškino prieš krikščionis nukreiptų šmeižtų klaidingumą. Visi stebėjosi tokia Jurgio drąsa ir kartu suprato, kad jis irgi yra krikščionis.

Imperatorius Dioklecianas liepė Jurgį įmesti kalėjiman, surišti ir apmėtyti akmenimis. Po to plakti, kol kaulai pasirodys, ir draskyti kūną ratu, prikalinētu vinių. Tačiau netikėtai prie Jurgio atsirado dangiškos išvaizdos jaunikaitis – angelas – ir užgydė visas jo žaizdas. Tada Jurgis buvo įmestas į negesintų kalkių duobę, bet ir ten liko gyvas. Imperatorius nebežinojo, ko griebtis. Į kalėjimą plūdo minios žmonių. Jurgis juos mokė tikėjimo tiesų.

Dioklecianas pašaukė Jurgį savo teisman ir liepė nusilenkti stabams. Jis buvo nuvestas į dievaičio Apolono šventyklą, kur buvo apsigyvenusi piktoji dvasia. Atėjo Jurgis prie stabo, persižegnojo ir tarė:

- Pasakyk man, ar tu iš tikro esi Dievas, nes man liepia tave gerbti.

- Nesu Dievas. Dievas tas, kurį tu išpažįsti.

- Tai kaip tu, piktoji dvasia, gali stovėti Dievo tarno akivaizdoje?

Jurgis peržegnojo statulą ir ši subyrėjo į trupinius. Žmonės ėmė šaukti, kad Jurgio Dievas yra tikrasis.

Jų tarpe buvo ir imperatoriaus žmona Aleksandra. Ji čia pat viešai išpažino Kristų. Daug žmonių atsivertė.

Įsiutęs imperatorius liepė nukirsti Jurgiui galvą už stabų sunaikinimą. Kankinės mirtimi žuvo ir Aleksandra.

Taip Jurgis tapo šventuoju, daugelio šalių, miestų, riterių, kareivių globėju. Dailininkai paprastai vaizduoja Šv.

Jurgį šarvuotą, raitą ant balto žirgo, švytuojantį kalaviju. Šalia meldžiasi karalaitė, dėkodama Dievui už

išlaisvinimą. Slibinas parblokštas ant žemės, į jį įsmigusi ietis. Fone – žiūrovai, stebėję kovą.